

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/48/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200836
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015200836.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Sone Langovej v právnej veci žalobcu: J. W., bytom E., právne zastúpený: JUDr. Peter Kovács, advokát, so sídlom Rovinka 651, Rovinka, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-17/2015/OPK zo dňa 11. 05.2015, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/126/2015-60 zo dňa 16.02.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/126/2015-60 zo dňa 16.02.2016 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia č. KM-OLVS-17/2015/OPK zo dňa 11.05.2015, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil Personálny rozkaz č. k. PR MV SR č. 2/2015 zo dňa 12. 1. 2015, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon číslo 73/1998 Z.z.). Dôvodom prepustenia bol konflikt, ktorý sa stal dňa 22. 11. 2014 o 04: 00 hod. ráno vo vestibule hotela Therma v Dunajskej Strede, kde pod vplyvom alkoholu vyvolal žalobca konflikt a hádku, pri ktorej verbálne vulgarizmami napádal prítomných

Podľa názoru krajského súdu rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa, ako aj rozhodnutie žalovaného boli v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ako aj ostatnými právnymi normami. Správne orgány správne posúdili intenzitu porušenia služobnej prisahy žalobcu, ako aj naplnenie podmienky, že jeho

ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona aj rozhodli.

Námietku žalobcu o porušení jeho procesných práv tým, že správne orgány nekonali s jeho právnym zástupcom vyhodnotil súd ako irelevantnú, pretože žalobca počas celého konania nepredložil plnú moc právneho zástupcu, i keď bol o tejto možnosti svojim nadriadeným viac krát upozornený. Tvrdenie, že plnú moc advokáta doručila jeho matka osobne do rúk nadriadeného dňa 03. 12. 2014 nie je pravdivé, pretože nadriadený prevzal od matky žalobcu písomnosť bez bližšieho označenia, obsahujúcou stručný text s podpisom žalobcu, v ktorom je uvedené, že: „...správny orgán nevyrozumel o dnešnom úkone jeho obhajcu“, pričom žiadne splnomocnenie nebolo pred tým ani v ten deň doručené.

Žalobca vo svojich námietkach neuviedol konkrétne ustanovenie, ktoré malo byť porušené, pričom správne orgány dodržali všetky postupy určené zákonom, čo vyplýva aj z obsahu spisu. Žalobcovi bola poskytnutá možnosť k veci sa vyjadriť, správny orgán sa opakovane pokúsil vypočuť žalobcu, čo tento svojím prístupom maril. Žalobca sa po celý čas vyhýbal komunikácii, snažil sa znemožniť aj úkon oboznámenia sa s návrhom na prepustenie a celým spisovým materiálom, ktorý mu bol zaslaný poštou.

Nedôvodná je aj námietka týkajúca sa nezákonnosti rozhodnutia z dôvodu, že toto neobsahuje príslušné náležitosti, pretože obe rozhodnutia správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy spočívalo v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru, pričom svojim protiprávnym konaním zasiahol do práv na ochranu života a zdravia a bezpečnosti osôb, keď fyzicky napadol inú osobu a neriadil sa teda Ústavou Slovenskej republiky a ďalšími právnymi predpismi. O jeho nedisciplinovanosti svedčí aj to, že konal v zvlášť hrubom rozpore s ustanovením § 48 ods. 3 písm. b) a h) zákona, keď mimo výkonu štátnej služby nedodrжал služobnú disciplínu a nezdržal sa konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

Protiprávneho konania sa dopustil aj tým, že v čase uznanej dočasnej nespôsobilosti na výkon štátnej služby porušil liečebný režim dňa 22. 11. 2014 a 16. 12. 2014 v čase medzi 10:00 hod. a 10:35 hod., kedy sa nenachádzal v domácej liečbe počas nespôsobilosti na výkon štátnej služby aj napriek tomu, že bol na uvedený čas dohodnutý s nadriadeným o vykonaní úkonu oboznámenia sa s návrhom na prepustenie a dôkazným materiálom. Splnená bola aj zákonná podmienka na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru spočívajúca v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.

II.

Voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalobca v zákonom určenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom a závermi krajského súdu.

Nadalej zastáva názor, že Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, pretože má závažné formálne a procesné vady.

V danom prípade nadriadení žalobcu ignorovali skutočnosť, že v konaní bol zastúpený advokátom, ktorého nevyrozumeli o predmete konania, pričom splnomocnenie odovzdala jeho matka osobne nadriadenému, pánovi R.. Svedkami tejto udalosti bol žalobca osobne, jeho otec a priateľka, ktorí sa pri tomto úkone dňa 03. 12. 2014 zdržovali v jeho byte. O tejto skutočnosti predložil aj CD nahrávku.

Nadriadený žalobcu teda o žiadnom vykonanom dôkaze neoboznámil právneho zástupcu žalobcu.

V danom prípade ako dôkaz slúžia aj údajné vyjadrenia žalobcu vyriešené v maďarskom jazyku, ktoré boli v odôvodnení personálneho rozkazu preložené do štátneho jazyka, pričom žiadny tlmočník do konania nebol pribráný, preto tieto dôkazy nemôžu byť použité. Minister vnútra akceptoval teda nezákonné konanie predchádzajúce jeho rozhodnutiu, a preto konal v rozpore so zákonmi. Vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k hrubému porušeniu práv žalobcu ako účastníka konania ako aj jeho základných ľudských práv.

Žalobca vyčítal rozhodnutiam, že neobsahovali náležitosti požadované zákonom, a to presné zistenie skutkového stavu a uvedenie náležitého dôvodu, na základe ktorého rozhodol.

Žalovanému vyčítal, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie bez toho, aby ho predvolal na prejednanie veci a nevykonal navrhované dôkazy. Uvedený postup porušil základné zásady konania, je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. V danom prípade došlo aj k porušeniu Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv z dôvodu, že boli ignorované jeho základné práva ako účastníka konania. Došlo k nezákonnej realizácii potreby prepustiť žalobcu zo služobného pomeru za použitia nezákonných prostriedkov a postupu. Žalovaný nerozhodol na základe skutkového stavu veci alebo na základe vlastného uváženia, ale z dôvodu, že bol k takémuto konaniu donútený.

Krajský súd sa žiadnou námietkou žalobcu vo svojom rozsudku riadne nevysporiadal, v odôvodnení citoval len zákon a právny názor žalovaného. Bolo povinnosťou súdu vykonať navrhované dôkazy, ak vo veci sám rozhodol bez toho, aby ju vrátil žalovanému.

Na základe uvedených dôvodov navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom žalobcu, ktorý vo svojom odvolaní opäť neuviedol žiadne relevantné nové skutočnosti iba zastáva názor, že napadnutý rozsudok je nezákonný.

Je potrebné vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, nie je jeho úlohou nahradzovať činnosť správnych orgánov a jeho povinnosťou je posúdenie právnych otázok napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Rozsudok Krajského súdu považuje za súladný so zákonom a žiadal odvolací súd, aby ho ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho

pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Na vady konania pred správny orgán sa prihliada len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/, g/, n/, v/, w/ zákona č. 73/1998 Z. z., je policajt povinný

a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov,

v) dodržiavať liečebný režim určený ošetrojúcim lekárom počas dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz,

w) zdržiavať sa na adrese v Slovenskej republike uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a bezodkladne oznámiť nadriadenému zmenu tejto adresy; to neplatí, ak je tomuto policajtovi poskytovaná zdravotná starostlivosť mimo územia Slovenskej republiky.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 237 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z. z., účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojím konaním nestťažovali a nezdržovali priebeh konania.

Účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 vety prvej zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Podľa § 247a, zákona č. 73/1998 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) okrem výkonu rozhodnutia.

Podľa § 263 ods. 1 a 5 zákona č. 73/1998 Z. z., zastúpenie vzniká na základe plnomocenstva alebo rozhodnutím súdu. Zástupca koná v mene zastúpeného a zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému.

Na zastúpenie je potrebné písomné splnomocnenie, v ktorom musí byť uvedený rozsah oprávnenia zástupcu; inak je neplatné.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bolo jeho správanie sa na verejnom mieste dňa 22. 11. 2014 v čase okolo 04:20 hod. vo vestibule hotela Therma v Dunajskej Strede, kde po príchode privolanej hliadky sa žalobca, ktorý bol pod vplyvom alkoholu správal agresívne, odhodil koženú sedačku, vykopol jednokrídlové drevené dvere, prevrátil stôl za hlasného kričania. Poškodením zariadenia hotela spôsobil škodu na jeho majetku. Z dôvodu agresívneho správania, aktívneho bránenia sa pri snahe privolanej hliadky o ukludnenie situácie museli byť použité donucovacie prostriedky a došlo k zadržaniu žalobcu. Z vykonaného dokazovania, z výsluchu osôb prítomných na mieste incidentu pred príchodom policajnej hliadky vyplynulo, že v zariadení sa v danom čase konala stužková slávnosť. Na privolanie prevádzkára prišla na recepciu triedna učiteľka oktávy miestneho gymnázia, ktorá potvrdila, že žalobca sa vulgárne vyjadroval, vydával nepríčetné výkriky a správal sa iracionálne. Pri recepcii vrazil tam prítomnej osobe päťou do tváre. Po tomto údere došlo k vzájomnej fyzickej potýčke. Následne bola privolaná hliadka polície. Uvedený priebeh vyplýval aj z výpovedí iných prítomných osôb.

K uvedenému konaniu žalobcu došlo počas jeho pracovnej neschopnosti, keďže bol uznaný dočasne nespôsobilým na výkon štátnej služby svojou ošetrujúcou lekárkou od 15. 11. 2014. V domácej liečbe sa nezdržoval ani dňa 16. 12. 2014.

Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca nepredložil v konaní pred správnym orgánom ani v súdnom konaní žiaden dôkazný prostriedok, ktorý by spochybnil skutkový stav zistený správnym orgánom a ktorý vyplýval z výpovedí prítomných osôb a zasahujúcich policajtov.

Z obsahu spisu takisto nevyplýva, že by došlo k hrubému porušeniu procesných práv žalobcu tým, že

by správny orgán neakceptoval splnomocnenie udelené žalobcom svojmu právnenému zástupcovi.

Súd sa oboznámil s nahrávkou CD, na ktorú žalobca poukazoval s tým, že sa jedná o dôkaz o odovzdaní plnomocenstva na zastupovanie v konaní o prepustenie zo služobného pomeru svojmu nadriadenému. Nahrávka zobrazuje len osobu, zrejme matku žalobcu, ktorá dňa 03. 12. 2014, otočená chrbtom k nahrávaciemu zariadeniu a svojim postojom brániaca výhľadu, pri dverách bytu komunikuje s príslušníkmi policajného zboru, pričom z nej nie je zrejmé, akú písomnosť mala odovzdať nadriadenému žalobcu, prípadne akú prevzala. V spise sa nachádza podanie žalobcu zo dňa 03. 12. 2014, ktoré neobsahuje označenie právneho zástupcu žalobcu a nejedná sa o splnomocnenie na zastupovanie.

Z obsahu spisu zároveň vyplýva, že dňa 02. 12. 2014 žalobca prevzal upovedomenie o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru, v ktorom boli uvedené dôvody začatia konania. Zo záznamu zo dňa 02. 12. 2014 vyplýva, že nadriadený dohodol so žalobcom stretnutie v mieste jeho trvalého pobytu za účelom podania výpovede. V dohodnutý deň bol nadriadenému prostredníctvom matky žalobcu odovzdaný list spomenutý vyššie. V predmetnom liste žalobca nešpecifikoval, akú zákonnú lehotu týkajúcu sa vyznenia o vypočutí žalobca nedodrжал, nešpecifikoval príslušný právny predpis a poukázal na nedodržanie § 14 zákona o správnom konaní, keď o vypočutí neinformoval jeho obhajcu.

Zo záznamu zo dňa 08. 12. 2014 vyplýva, že žalobca odmietol vykonanie svojho výsluchu zo strany nadriadeného.

Dňa 07.01. 2015 bol žalobcovi doručený návrh na prepustenie zo služobného pomeru a všetok súvisiaci dôkazový materiál.

Dňa 8. januára 2015 za nadriadený žalobcu dostavil do miesta jeho trvalého pobytu za účelom určenia termínu na predloženie námietok a dôkazov k obdržanému návrhu, tento sa však na adrese nezdržoval, hoci v tom čase nemal povolené vychádzky.

V spise sa nachádza SMS správa nadriadeného žalobcu, v ktorej mu určil termín na predloženie námietok do 09. 01. 2015 do 15: 00 hod. Nadriadený žalobcu sa v uvedený deň dostavil do miesta bydliska žalobcu za účelom prevzatia námietok, pričom žalobca sa opätovne doma nezdržoval.

Prvostupňové rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru bolo žalobcovi doručené dňa 15. 01. 2015.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol riadne oboznámený s dôvodmi na prepustenie, mal možnosť sa k veci vyjadriť, predložiť návrhy. Rozhodnutie o prepustení obsahovalo náležitosti podľa § 241 zákona č. 73/1998 Z.z., k návrhu sa vyjadrila príslušná odborová organizácia, bolo vydané v zákonom určenej lehote.

Dňa 22. 01. 2015 bol žalovanému doručený rozklad žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu, súčasťou ktorého bolo splnomocnenie udelené advokátovi JUDr. Petrovi Kováčsovi na zastupovanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru zo dňa 02. 12. 2014. Žalobca v rozklade namietal porušenie zákonov, Ústavy Slovenskej republiky a ostatných právnych predpisov z dôvodu nerešpektovania jeho právneho zastúpenia advokátom a nedodržania náležitosti rozhodnutia podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku. Namietal porušenie svojich ľudských práv v zhode s jeho predchádzajúcimi podaniami.

Z uvedeného chronologického popisu konania vo veci odvolací súd zistil, že plnomocnenstvo na právne zastúpenie žalobcu v predmetnom konaní bolo príslušnému správnenému orgánu doručené až súčasne s podaným rozkladom, a to dňa 22. 01. 2015.

Predmetné splnomocnenie sa stalo voči prvostupňovému správnenému orgánu a žalovanému účinným, až keď sa o jeho existencii dozvedeli, t. j., kedy im bolo doručené. V danom prípade bol správny orgán

informovaný o existencii splnomocnenia na zastupovanie žalobcu v konaní advokátom, dňa 22. 01. 2015 a až od tohto termínu bol povinný konať so zvoleným zástupcom žalobcu. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný následne vydané rozhodnutie o rozklade doručoval zvolenému právnenému zástupcovi žalobcu v súlade so zákonom.

Keďže žalobca v podanom rozklade nenavrhol vykonať žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval, že sa skutok nestal tak, ako ho zistil správny orgán, nevykonal žalobca vo veci za účelom zistenia skutkového stavu veci ďalšie dokazovanie.

Podľa názoru odvolacieho súdu, vypočutie žalobcom navrhovaných svedkov ohľadom doručenia plnej moci nadriadenému žalobcu dňa 03. 12. 2014 by nebolo spôsobilé vrátiť vykonané zistenia. Navrhovaní svedkovia, matka žalobcu, jeho otec a priateľka neboli prítomní pri incidente, ktorý je dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, sú osobami blízkymi žalobcu a objektívnosť ich výpovedí by bola pochybná. Z predloženého záznamu na CD nosiči je zrejmé, že otec a priateľka žalobcu sa nenachádzajú v takej blízkosti pri výmene korešpondencií, aby mohli objektívne posúdiť obsah písomností. Zo záznamu možno dedukovať, že vzhľadom na rozmiestnenie písma na papieri, dĺžku textu, ktorý po potvrdení formou podpisu nadriadeným prevzala matka žalobcu, sa jedná o list zo dňa 03. 12. 2014, ktorý je založený v spise, a v ktorom nie je označený právny zástupca žalobcu a nejedná sa o podanie zhodné so splnomocnením, ktoré bolo doručené ako príloha k rozkladu voči prvostupňovému rozhodnutiu. Zároveň z predmetného podania nevyplýva, že by obsahoval prílohu vo forme Splnomocnenia. Ako už bolo vyššie uvedené, v predmetnom podaní žalobca nekonkretizoval meno zvoleného právneho zástupcu, jeho kontaktné údaje, a preto správne orgány nemali s kým konať.

Z priebehu konania vyplývajúceho z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca maril doručovanie písomností, svoje vypočutie vo veci, a teda si nesplnil svoju povinnosť postupovať tak, aby svojím konaním nesťažoval a nezdržoval priebeh konania, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 237 ods. 1 zákona.

Námietky žalobcu týkajúce sa nedodržania príslušných ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní nie sú dôvodné, pretože tieto sa na konania podľa zákona č. 78/1998 Zb., nevzťahujú. Na predmetné konanie sa nevzťahujú ani procesné postupy upravené Trestným poriadkom.

Odvolací súd sa na základe uvedených dôvodov v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami správnych orgánov, ako aj s ich právnym posúdením. V konaní ani v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie príslušného právneho predpisu, Ústavy Slovenskej republiky ani medzinárodných dohovorov. Žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.